

KARA DERE

Aşağı tarafımızda yüz elli metrelik uçurum vardı. Düşsek paramparça olurduk. Üst tarafımızdan ise sürekli ateş ediliyordu. Tekrar yukarı çıkmak istedik, fakat çıkamadık.

Hareket edecek alanımız kalmamıştı artık. Omuzumuzda asılı silahımızı da kullanacak durumda değildik.

Tam o sırada derenin doğu tarafındaki sırta düşman geldi. Sırtı tümüyle tuttular. Karşı yamaçlara yerleşen düşman güçleriyle aramızdaki mesafenin uzaklığı üç yüz metre kadardı. Silahların etkili ateş alanında, düşmanın gözünün önünde çaresiz av durumundaydık.

Düşman makineli tüfeği getirip tam karşımıza kurdu

Yorucu ve fiziki açıdanda çok yıpratıcı dört aylık uzun bir yürüyüşün ardından nihayet Dersîm'e ulaşmıştık. Ağır yüklerimizle yol aldığımız ve epeyce badire atlattığımız için yorgun düşmüştük. Yaz henüz bitmiş, karakışı erkenden hissettiren Dersîm sonbaharını yaşıyorduk.

Dersîm'e ulaştıktan üç ya da dört gün sonra yorgunluğumuzu üzerimizden biraz olsun atmış haldeyken eyalet komutanı beni çağırdı. Dersîm'e gelen grup üyelerinin görev ve görev yerleri açıklanacaktı.

Eyalet sorumlusu arkadaşla kısa bir sohbetten sonra birlikte kış üstlenme faaliyetlerini yürütecek ve üstesinden gelebilecek bir grup arkadaşı görevlendirdik.

“Sen de o grupta yer alacaksın. Üstlenme hazırlığının ne kadar önemli ve gerekli olduğunu biliyorsun” dedi eyalet komutanı.

“Doğrudur heval, ama ben askeri güçlerde yer almak istiyorum. Bana ilişkin bilgi notumuzda bunların belirtilmiş olması gerekiyor” dedim. “Bilgi notuna ilişkin Parti'nin görüşü tabur ya da bölük komutanı olarak görev alacağım şeklindeydi” diye konuşmama devam ettim.

“Söylediklerin doğru, zaten kışa az kaldı. Üstlenme çalışması çok önemli. Her arkadaşı bu çalışmaya veremeyiz. Seninkisi geçici bir görevlendirme, asıl görevlendirmeyi baharda yaparız” cevabını verdi. “Yeni geldin herhalde itiraz etmezsin” diyerek anlam veremediğim bir bir tonla konuşmasını sürdürdü.

“Şimdiye kadar hiç itiraz etmedim, talimatsa giderim” dedim.

“Tamam heval talimattır” diyerek ekledi, “üstlenme grubundan üç arkadaş ile grup sorumlusu Besê arkadaş da burada. Hemen hazırlan birazdan çıkacaksınız” deyip konuşmaya son noktayı koydu.

Arkadaşların yaz boyunca köylerden parça parça çıkardıkları ve geçici olarak değişik yerlere gömdükleri erzakları toparlayıp kış üstlenmesi yapılacak yerlere yakın, korunaklı yer altı depolarına aktararak sağlama almamız gerekiyordu. Yapacağımız iş depo için yer kazmak, yaptığımız depolara atlarla erzak taşımak ve bu erzakları depolamaktı. Çok yorucu bir iş olduğu kadar gizlilik gerektiren bir işti de. Azami düzeyde dikkat, gizlilik, hassasiyet ve özen gerektiren bir çalışmaydı. Erzakların yaban domuzlarının, ayıların ve düşmanın bulamayacağı biçimde sağlam depolanması gerekiyordu.

Bileşimimiz bir takım gücü kadar arkadaştı. Her biri ayrı özellikler taşıyordu. Yoldaşlık ve sorumluluk duygusu güçlü, emekçi özellikleri olan bir grup güzel insandı. Her bir arkadaş kendi yeteneğiyle gücünü de zorlayarak çalışmaya katılıyordu. Her şey ortak tartışma, karar alma ve planlama temelinde yürütülüyordu. Bu da tüm arkadaşların moralli ve coşkulu katılımını sağlıyordu.

Axin arkadaş grubumuzun en genciydi. Partiye yeni katılmıştı. Çok sempatik bir kişiliği vardı. Her haliyle çocuk saflığı taşıyordu. Tüm arkadaşlar Axin arkadaş bu çocuksu yanlarıyla çok seviyordu. Hiçbir arkadaş Axin hevalin ağır işler yapmasına müsaade etmiyordu. O da bazen bize kızıyor, “sizin yaklaşımınız parti yaklaşımı değil” diyordu. Birgün biz görevdeyken noktadaki iki arkadaş depo kazmaya gidiyor. Nuktada Axin ile başka bir arkadaş daha kalıyor. Diğer arkadaş “ben biraz uzanacağım. Bir süre sonra beni kaldır, arkadaşlara yemek hazırlayacağım” diyerek yatıyor.

Axin heval bakıyor ekmek yok, hemen hamur yoğurup sacda ekmek yapıyor. Her tarafını hamura ve una buluyor. Yaptığı ekmeklerin her birinin şeklinin farklı olması bir yana, bir de taş gibi oluyor. Dinlenen arkadaş uyandığında heval Axin’i kan ter içinde kalmış bir şekilde görüyor.

“Ne yapıyorsun heval?” diye soruyor.

“Görmüyor musun? Ekmek yapıyorum.”

“Heval Axin daha iki torba ekmek var, bak o arkadaki ağaca asmıştık. Neden beni uyandırmadın?”

“Seni uyandırsaydım bir sürü laf ederdin.”

Axin arkadaş yaptığı ekmekleri toplarken bakıyor ki hepsi taş gibi sertleşmiş. Yanındaki heval A’ya dönüyor.

“Arkadaşlara söyleme ekmek yaptığımı” diyor.

Sabaha doğru görevden dönüp üstlenme noktasına ulaştık. Hayvanların yüklerini indirip kamufle yapana kadar güneş doğdu. Nuktada kalan A. Heval bize Axin arkadaşın yaptığı ekmekleri anlattı. Biz de kendi aramızda anlaştık. Heval A, Axin arkadaşın yaptığı ekmeği sofraya getirecek, hepimiz de “bu ne güzel ekmek” diyecektik.

“Heval gelin kahvaltı hazır” denildi bir süre sonra. Gidip sofraya oturduk. Axin heval da geldi. Sofrada kendi yaptığı ekmeği görünce heval A’ya ters bir bakış fırlattı. Birşey demeden yanıma oturdu.

“Heval çok yorulmuşsunuz, bu defa ben de sizinle geleceğim” dedi üzgün bir tonla.

“Sen yanımızda olsaydın senden güç ve moral alır, hiç yorulmazdık” diyerek gönlünü hoş etmeye çalıştım.

“Öyleyse bu sefer beni de götürün” dedi gözleri sevinçten açılmış bir biçimde.

“Tamam söz” dediğimde ellerini kaldırıp “Biji Serok Apo!” diyerek sevincini gizlemedi.

“Bu ne lezzetli ekmek” dediğimizde ise Axin arkadaş A’ya baktı.

“Ağzını tutamadın değil mi?” diye sorduğunda tüm arkadaşlar Axin’i kızdırmamak için kıs kıs gülüp olayı geçiştirdi.

Atlarımız yük taşımaktan artık bitap düşmüştü. Noktamıza yaklaşık altı saat uzaktan yük taşıyacaktık. Yüklerimizi atlara yükleyip yola koyulduk. Genelde bu taşıma işlerini güvenlik nedeniyle gece yapmak zorundaydık. Varacağımız noktaya iki saat kalmıştı ki bir yamacı çıkmamız gerekiyordu. Atlarımız oldukça yorulmuş, bazıları artık yürüyemüyordu

“Heval, her arkadaş bir atın başını tutup çeksin” dedim. Yoksa yokuş çıkmaları oldukça zordu. O esnada bir at yere yığıldı. Yükü de bozuldu. Biz iki arkadaş yere yığılan atın yanında kaldık.

“Heval atları durdurmayın sürün, yoksa diğer atlar da kendini yere atar” dedim diğer arkadaşlara. Yürümekte zorlanan diğer dört atı arkadaşlar yularlarından tutup çekti.

Biz hemen yere yığılan atın bozulan yükünü çözüp üzerinden aldık. Atı zorla da olsa ayağa kaldırdık. Zavallının bacakları yorgunluktan ve güçsüzlükten titriyordu. Biraz bekledikten sonra yükü tekrar yükledik. Bir arkadaş önde yularını çekiyor ben de atın arkasından yürüyordum. Yokuşun bitmesine az kalmıştı, A. Arkadaşa yetiştik. A. Arkadaş atın başını okşayarak atla konuştu.

“Sen güzel bir atsin. Bak elli metre kaldı, yokuş bitiyor. Al bu şekeri ye. Canım benim, tatlım benim, haydi bak arkadaşlar gitti. Onlara yetişmemiz lazım. Hadi canım benim” diyordu ciddi ciddi.

“Heval, at seni anlıyor mu?” diye sordum.

“Anlıyor” dedi.

“Atın yularını çek” dedim yanımdaki arkadaş. Atın arkasına çubukla vurdum. At kendini öne doğru atarak yürümeye başladı.

“Heval vurma yazıktır” dedi A. arkadaş. O gün hem atlarımız hem de biz öyle böyle yorulmamıştık. Yol boyunca altı atın yükü bozulmuş, her bir yükü indirip tekrardan yüklemek zorunda kalmıştık.

Birgün yine on beş ata erzak yükleyip yola koyulmuştuk. Dilbirin’le kervanının arkasında yürüyorduk. A. Arkadaş daha geride kalmış, arkamızdan geliyordu. Bir süre sonra koşarak nefes nefese bize ulaştı.

“Heval Serhat düşman geliyor.”

“Ne taraftan geliyor?”

“Arkamızdan aynı patikadan geliyorlar, her an bize ulaşabilirler.”

Hemen A. hevale döndüm.

“Sen arkadaşlara ulaş, atları hızlı sürsünler. Biz Dilbirin’le önlerine pusu atacacağız” dedim.

Hemen patikanın altında pusuya yatıp bekledik. Önce ayak seslerini duyduk, ardından bir karartı görüldü.

‘Vuralım mı?’ diye sordu Dilbirin.

‘Bekle, iyice yaklaşsınlar o zaman vururuz’ dedim.

Karartı bize iyice yaklaştı. Tekti, başka gelen görünmüyordu. İki ayak sesinden başka ses de yoktu. İkimiz de nişan almış bekliyorduk. Dibimize kadar gelmişti.

‘Heval, ev hirçe’ dedim gelenin ayı olduğunu anlayınca ve birden bağırmaya başladım. Bağırmamla ayının böğürerek kaçması bir oldu. Vurmak istemedik, zararı da yoktu zaten. Ayrıca buralar onun da yaşam alanıydı. Hızla yürüyerek arkadaşlara ulaştık. Bir taraftan da gülüyorduk. Heval A. silahı elinde birkaç adımda bir arkasına bakarak yürüyordu. Son on metreyi koşarak arkadaşlara ulaştık.

‘Heval geliyorlar mı?’ diye sordu diğer arkadaşlar fısıltılıyla. İkimiz de kahkaha atarak gülmeye başladık.

‘Ne oldu niye gülüyorsunuz?’ diye sordu ‘düşman’ı gören arkadaş.

‘Arkandan gelen ayıymış. Herhalde ayı sana âşık olmuş, onun için peşine düşmüş. Aşkına söyle erzaklarımıza karışmasın’ diyerek espriyi patlattık.

‘Ne gülüyorsunuz, ya ayı bana saldırsaydı ne olacaktı?’ diye sordu tüm ciddiyetiyle.

‘Yok, ayı sana saldırmaz, sadece aşkını ilan ederdi’ dediğimizde o da gülmeye başladı.

Erzak depolarımızın çoğunu Malazgirtli Kemal arkadaş yapıyordu. Depo yapım işinde tam bir uzmandı. Çok sağlam iş yapıyordu. Fiziki olarak da çok güçlüydü. Bizim kazmayla zorla kazıdığımız yeri Kemal kürekle kazıyordu. Küreğini toprağa vurduğunda sanki kum kazıyor gibiydi. Hiç abartısız bilekleri benim bacağımdan daha kalındı.

Dört arkadaşla birlikte üç gün çalıştık.

‘Bana yardım etmek yerine engel oluyorlar’ dedi Kemal yanındakiler için.

‘Kemal arkadaş bırakmıyor biz de çalışalım. Bize siz beni yavaşlatıyorsunuz’ dedi onlar da

‘Ben yalnız yaparım. Sizin sayınız zaten az. Arkadaşlar size yardım etsin’ diye karşılık verdi.

‘Heval Kemal yalnız olmaz’ dedik

‘O zaman bir arkadaş yanımda kalsın, diğerleri nöbetçi olsun’ dedi. Arkadaşlar da bu görüşü onayladı

Kemal arkadaş bal ve torak’ı çok seviyordu. Yanımızda da torak ve bal çoktu. Günde iki kilo bal tüketiyor, küçük bir iş makinası, kepçe gibi de çalışıyordu.

Komutanımız heval Besê, Dersîm’in asiliğini ve asaletini taşıyordu. İradesi çok güçlüydü. Çok fedakâr ve çalışkandı. Gücünün üstünde bir çabanın sahibiydi.

Toplantı için hepimiz Eyalet Karargahı’na çağırılmıştık. Toplantı yerine ulaştığımızda düşman büyük bir operasyon başlatmıştı. Yönetim olarak hemen bir araya geldik. Hızlı bir planlama yapıldı. Birliklerin arazide konumlanma yerleri belirlendi ve birlikler vakit kaybetmeden belirlenen yerlere doğru hareket etti. Bizim yapmamız gereken ise yanımızdaki atları gizledikten sonra karargâh gücünün yanına gitmekti. Randevu yeri de önceden belirlenmişti.

‘Axin arkadaş soğuk almış, yanınızda kalsın’ dedik eyalet komutanına.

Eyalet komutanı herkesin kendi gücüyle hareket etmesinin daha doğru olacağını söyledi.

“Hayır ben kalmıyorum, sizinle geleceğim” dedi Axin arkadaş ben önerimi tekrar edince.

“Bırak ısrar etme. Gidelim, zaman kaybediyoruz” diyerek konuşmayı bitirdi Besê arkadaş.

Hemen atları alıp bazen binerek bazen de yularından çekerek iki saat uzaklıktaki çok sık ormanlığa ulaştık. Yolda bir ara birbirimizi kaybettik. Bu birbirimizi kaybetme yarım saatimize mal olmuştu. Atları ormanlıkta gizledikten sonra gece saat on bir gibi bize söylenen randevu yerine ulaşmamıza az kalmıştı. Akşamdan yağmaya başlayan yağmur çiseleyerek devam ediyordu.

Randevu yerine yakınlaştığımızda önce sesler duyduk. Hemen yerimizde durduk. Aramızda konuşarak farklı bir durum olduğu kanısına vardık. Biraz daha yaklaşıncaya yanan ateşleri gördük.

“Heval bunlar arkadaşlar olamaz. Operasyonda bizden kimse ateş yakmaz. İki arkadaş biraz daha yaklaşıp baksın. Kontrol edip durumu anlasınlar” dedik.

İki arkadaş ateşin olduğu yere doğru biraz daha ilerledi. Bu arada yağmurun şiddeti artmış, sicim gibi yağıyordu. On dakika sonra iki arkadaş da geri geldi

Birkaç dakika ayakta bir durum değerlendirmesi yaptık. Düşmanı vurup vurmama tartışması oldu. O arada ateşler sönmüş, ortalık zifiri karanlığa gömülmüştü. Göz gözü görmüyordu.

“Birbirimizi görmüyoruz. Bu durumda boş yere ateş etmiş oluruz. Haydi buradan uzaklaşalım” deyip uzaklaştık. Sırlıklam olmuş elbiseler içinde soğuktan titreyen arkadaşların dişlerinden sesler geliyordu.

“Donacağız heval gidelim” dedik ve oradan ayrılma kararına vardık. Kemal arkadaşın arazi hakimiyeti çok güçlüydü. Gece bile yolu çıkarabilen bir özelliğe sahipti. Aynı zamanda iyi de bir kuryeydi. Zaman kaybetmeden oradan uzaklaştık.

Randevu yerimize düşmanın nasıl geldiğini ve arkadaşların neden bize bilgi vermediklerini yorumlayan birçok görüş dile geliyordu. Bulunduğumuz yerin kırk dakika aşağısında düşmanın yakıp yıkarak boşalttığı bir köy vardı.

“Köye gidip bir evde ateş yakarak kendimizi kurutup daha sonra da uygun bir araziye gidelim” dedi arkadaşlar. Yıkık köye indik. Köyde sağlam kalmış, üstü kapalı dört duvar bulduk. Hemen odun toplayıp içinde ateş yaktık. Yanan ateşin etrafında daire oluşturup kurulanmaya çalıştık. Ateşten yükselen duman ile üzerimizden kalkan buhar birbirine karışıyordu. Ateş görünmesin diye azami dikkat gösterdik. Kapalı odanın tavanından aşağı doğru bir duman tabakası oluştu. Yarım saat sonra oturarak nefes almak bile iyice zorlaşmıştı. Yere eğilerek nefes alabiliyorduk.

Axin arkadaş kafasını bana dayayıp uzanmış, uyuyordu. Başını dizimin üzerine bıraktım. Nereye gideceğimiz üzerine tartışmalar yapıldı. İki görüş ortaya çıktı.

“Zozanlara gidelim. Zozanlar her ne kadar çok soğuk olsa da daha güvenlidir” önerisinde bulundu Vahdet Kıtay.

“Kara Dere’ye gidelim” yönündeydi komutanımız ve çoğunluğun görüşü. Kara Dere’ye gitmekte karar kıldık. Biraz kurulanmıştık. Sabaha az kalmıştı. Yağmur hâlâ eski temposunda yağmaya devam ediyordu.

“Heval on beş dakika sonra hareket ediyoruz” dedi Besê arkadaş. Tüm arkadaşlar çantalarını toplamaya başladı.

‘Uyan heval gidiyoruz’ dedim Axin arkadaşı yavaşça sarsarak.

“Gidiyor muyuz?” diye sordu gözlerini zorla açarak

“Hadi toparlan, gidiyoruz” diye tekrarladım. Henüz on beş dakika dolmadan herkes harekete hazırdı

Yağmur azalmış, fakat hâlâ inceden çiselemeye devam ediyordu. Köyden ayrıldık. Alt taraftaki köprüye ulaştığımızda yağmur durdu. O kadar çok yağmıştı ki her yer çamur deryasına dönmüştü. Ayak bileklerimize kadar çamura batıyorduk. Çok iz bırakıyorduk, taşlara basarak yürümemize rağmen yine de iz kalıyordu. Hava aydınlanmaya başladığında bozulmuş yoldan çıkarak dar, sarp ve derin Kara Dere’ye kendimizi bıraktık. Gün ağarınca dek derenin kenarında konakladık.

Gün ağardığında saat sekizi bulmuştu. Çevrede olağandışı bir şey yoktu. Herhangi bir düşman hareketliliği de görünmüyordu.

“Çay yapalım” dedi arkadaşlar.

“Yapabilirsiniz, ama duman çıkarmadan ateşi yakın” dedi Besê arkadaş. İki arkadaş derenin karşısına geçerek biraz odun toplayıp hemen orada ateş yaktı. Besê arkadaş da ateş yakan arkadaşların yanına gitti.

“Heval düşman!” diye seslendi çok geçmeden nöbetçi ve Besê arkadaş birlikte. Herkes hemen çantasını sırtına atıp silahını eline alarak harekete geçti. Kemal, Axin ve bir arkadaş daha kendilerini dereden aşağıya doğru bıraktı.

“Heval dereden çıkıp yanımıza gelin” diye seslendik onlara. O arada düşman ateş etmeye başladı. Üstümüzdeki dağın sırtına yakın yamaçta dağın sonuna kadar giden yolda koşup üstümüzdeki sırtı kollayarak ilerliyorduk. Derede ilerleyen arkadaşlar artık sesimizi duymuyordu. Hem akan suyun sesi hem de kurşun sesleri bizi duymalarını engelliyordu. Arkadaşlar derede, suyun içinde ilerlemeye çalışıyordu. Suda oluşan bazı göletler vardı. Bu göletlerde ilerlemekte zorlanıyorlardı.

Kemal arkadaş Axin arkadaş çantasının üzerine atmış ilerliyordu. Yüz metre sonra derenin kıvrımında gözden kayboldular. Biz ise bir grup olarak Kara Dere’nin batı yamacında ilerlemeye çalışıyorduk. Yamaçtan dereye inen küçük birkaç sırt vardı. İkinci kayalık sırtı ulaştığımızda düşman bizim konumumuza hakim yerleri tutmuştu. Bizi görebiliyorlar mıydı bilmiyorduk, ama onların görüş alanındaydık. Dört arkadaş önümüzde, ulaştığımız kayalık sırtı geçmişti. Biz sırtı ulaştığımızda askerler bulunduğumuz yeri yoğun ateş altına aldı. Üç kişi kendimizi küçük bir kayalığın arkasına zor bela atarak düşman ateşinden korunmaya çalıştık. Bir süre sonra sığındığımız kaya bizi koruyamaz oldu. Bulunduğumuz kaya parçasına yağmur gibi kurşun yağıyordu. Hareket edemiyorduk. Düşmana karşılık vermek için silahımı doğrulturken kolumdan iki mermi aldım. Parkemin sağ kolunda iki delik açılmış, mermiler kolumu sıyırmıştı.

“Heval, sürünerek kendimizi aşağı doğru bırakalım, tek şansımız bu” dedim.

Bulunduğumuz yerden yukarıya doğru ya da sağa sola hareket etmemiz mümkün değildi çünkü. Şiyar arkadaş hemen yüzü koyun yerde sürünerek kendisini aşağıya bıraktı. Ardından ben, sonra da Heval Besê aynısını yaptı.

Bir uçurumun başındaydık. Uçurumun altında bulunan Vahdet Kıtay arkadaş bize seslendi. Bir şeyler söylemek istiyor, fakat ne demek istediği anlaşılmıyordu. Tam bu esnada düşman arkadaş fark etti. Onu taradılar. Arkadaşın yuvarlanarak biraz daha aşağıya indiğini gördük. Tekrardan ayağa kalkarak eliyle uçurumun altını işaret ederek gözden kayboldu. Artık arkadaş göremiyorduk. Uçurumdan aşağı şutikle inmeyi düşündük. Üçümüz de belimize sardığımız şutiklerimizi çıkarıp birbirine bağladık. Kırk metreye yakın bir sicim haline getirdik. Önce çantalarımızı bağlayıp aşağı sarkıttık. Uçurumun üçte birine ancak ulaşmıştı. Tekrar yukarı çekerken şutik koptu. Çantalarımız uçurumdan aşağı yuvarlandı. Uçurumdan on beş metre kadar aşağıya indik. Çok kötü durumdaydık. Artık hareket edemiyorduk. Sincap gibi el ve ayak parmak uçlarıyla kayalığa yapışıp öyle kalakalmıştık. Şiyar arkadaşla ben kayanın yüzeyinde yan yanaydık. Besê arkadaş ise ikimizin bir karış daha üzerindeydi. O da hareket edemiyordu. Diğer üç arkadaş yüz metre uzaktaki küçük sırttaki kayalıkların arasında kayboldu. Biz

ise kayalıkta asılı kalmıştık. Ne sağa ne de sola hareket edebiliyorduk. Aşağı tarafımızda yüz elli metrelik uçurum vardı. Düşsek paramparça olurduk. Üst tarafımızdan ise sürekli ateş ediliyordu. Tekrar yukarı çıkmak istedik, fakat çıkamadık. Hareket edecek alanımız kalmamıştı artık. Omuzumuzda asılı silahımızı da kullanacak durumda değildik.

Koca dünyada bir uçurum kenarında kırıdayamaz hele gelmek de varmış, kimin akılına gelir ki. Savaşın tam ortasında, düşman namluları sana doğrulmuşken hareketsiz kalmanın nasıl bir duygu olduğunu ancak yaşayan bilir. Tam o sırada derenin doğu tarafındaki sırta düşman geldi. Sırtı tümüyle tuttular. Karşı yamaçlara yerleşen düşman güçleriyle aramızdaki mesafenin uzaklığı üç yüz metre kadardı. Silahların etkili ateş alanında, düşmanın gözünün önünde çaresiz av durumundaydık.

Şiyar soğuktan titriyordu, böbreğinde sorunlu bir arkadaştı. Bir böbreği alınmış, diğeri de sağlam değildi. Bundan dolayı soğuktan erken etkileniyordu. Düşman makineli tüfeği getirip tam karşımıza kurdu.

“Artık kurtuluşumuz kalmadı. Yanında sigara varsa yakıp bir tane ver” dedi Şiyar arkadaş.

“Sigara var var olmasına da nasıl yakayım?” diye karşılık verdim. O anda sigarayı düşünmek tuhaftı. “Tamam, bir deneyeyim” dedim sonra.

“Ben sıkıştım” dedi Şiyar kafasını kulağıma yakınlaştırarak.

“Büyük mü küçük mü?”

“Ne yedik ki büyük olsun, küçük tabii” deyip o durumda bile güldürdü beni.

“Bırak gitsin” dedim. Üst tarafımızdaki Besê arkadaşına doğru baktı.

“Korkma, o seni göremez” dedim.

O sıra zorla sağ elimi boşa alarak cebimden iki sigara çıkardım. İkisini de dudaklarımın arasına koydum. Diğer cebimdeki kibrit kutusunu çıkardım. İçinde sadece üç çöp kalmıştı. Kutuyu bacağımla kayalık arasına sıkıştırdım. İlk kibrit çöpünü denedim, yanmadı. İkinci çöp de ilk denemede tutuşmadı. İkinci vuruşta alev aldı. Çöpün iyice tutuşması için biraz bekledim. İyice tutuşunca iki sigarayı da yaktım. Birini Şiyar arkadaşın dudağına yerleştirdim. Şiyar arkadaş sigaradan derin bir nefes çekti. Arkadaşın isteğini yerine getirdiğim için çok zor bir görevi başarmış gibi mutlu oldum..

Kayalıkta asılı haldeyken karşı dağın sırtında makineli silahın namlusunu tam da bize doğrultular. Her an tarayacakları hissi ve düşüncesi içindeydik.

“Ben bombamı patlatacağım” dedi Besê arkadaş.

“Hayır heval gerek yok, sakın yapma. Düşman mermisiyle ölmek daha iyidir. Bu uçurumdan aşağıya düştüğümüzde zaten paramparça oluruz” diyerek engelledik.

Hava açık ve soğuktu, fakat beklenmedik bir şey oldu. Bir anda hava bulutlandı, hafiften yağmur yağdı. Sırtımız ıslanmış, soğuk içimize işliyordu. Vadiden parçalı sis bulutları geçiyordu. O sırada iki Cobra helikopteri vadiden yukarı doğru gelip çok yakınımızdan geçti. Pilotları çok net görmüştük. Biz her an bize ateş açacaklar diye bekliyorken beklediğimiz olmadı. Bizi görmemeleri imkânsızdı. Düşman yukarıdaki patikadan bulunduğumuz yamacı sürekli ateş altında tutuyor, dereyi havan topları ve roketlerle vuruyordu. Bir saat kadar ateş altında kaldık. Düşman güçleri karşımızdaki yamaçtan namlusu bize doğrultmuş ağır makineli tüfeği kaldırdı. Aynı hat üzerinden yürüyerek üç yüz metre aşağıya doğru kaydılar. Orada durup beklediler. Biz uçurumda kayaya yapışmış halde bekliyorduk hâlâ. Her tarafımıza kramp girmişti.

Gerilla kıyafetimiz kaya rengini almış olduğundan gözlerinin önünde olmamıza rağmen bizi görmemişlerdi. Zaman ilerlediğinde bunu fark ettik. Bir takımdan oluşan gerilla birliğimiz istemeyerek dörde bölünmüştü. Diğer arkadaşlara ne olduğunu bilmiyorduk. Zaman çok yavaş ilerliyordu. Hareketsizlikten dolayı tüm vücudumuz kaskatı kesilmişti.

Güneş batmak üzereydi. Havanın kararmasına az bir zaman kalmıştı. Hava kararınca bulunduğumuz yerden çıkmaya çalıştık. Bütün gün uçuşumun kıyısında kayaya yapışık halde kalmanın bizde yarattığı uyuşukluktan olacak ki hareket edemiyorduk. Ayak ve el parmaklarımızın uçları üzerinde yaşama tutunmuştuk. Parmaklarımız sanki kilitlenmiş gibiydi. Rahat açılmıyordu, bu nedenle el ve ayak parmaklarımızı hareket ettirmeye çalışıyorduk.

“Heval Besê sen hareket edebiliyor musun?” diye sordum.

“Hayır heval, elim ayağım tutmuyor” dedi.

“Parmaklarını hareket ettirmeye çalış. Heval Şiyar sen de” dedim.

“Heval ayaklarımı hissetmiyorum” diye karşılık verdi Şiyar.

“Yavaş yavaş hareket etmeye çalış biraz sonra açılır” diyerek cesaretlendirmeye çalıştım. Karanlık çökeli bir saatten fazla olmuştu, fakat el ve ayaklarımız hâlâ açılmamıştı. Bunda ıslak olmamızın ve soğüğün da etkisi vardı tabii.

Bulunduğumuz uçuşumun başından Dilbirin arkadaşın sesi geldi.

“Heval heval” diye bizi çağırıyordu.

“Bu Dilbirin’in sesi. Alçak, düşmanı üzerimize getirdi. Cevap vermeyin” dedi Besê arkadaş.

“Dilbirin için nasıl böyle düşünürsün? Heval cevap ver arkadaş’a” dedim.

“Ben bombamın pimini çekiyorum. Düşman bizi elle yakalamak istiyor. Düşmanın eline düşmeyeceğiz.”

“Heval Besê dur hele anlayalım” diyerek zorla yatıştırdık arkadaş.

“Heval Dilbirin Heval Dilbirin” diye kaşılık verdik.

Sesimizi duyar duymaz cevap verdi.

“Heval siz neredesiniz?”

“Heval biz çıkamıyoruz, bize şutik uzatın.”

“Tamam bekleyin şutiki sarkıtıyorum.”

Şutiki sarkıttılar.

“Heval Besê şutiki beline bağla, seni yukarıya çeksin arkadaşlar.”

“Tamam bağladım heval, yavaş yavaş çekin.”

Heval Besê’yi çekip uçuşumun üzerine çıkardılar. Tekrar şutik sarkıtıldı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra yakaladım. İpi kollarımın altında zor bela bağladım.

“Heval çekin.”

Beni çekmeye başladılar. Ben de kayalıkta tutunarak, el ve ayaklarımın yerini değiştirip çekmelerine yardım ederek yukarı çıktım. Sıra Şiyar arkadaşına gelmişti. Şutiki tekrar aşağıya sarkıttık. Şiyar arkadaş şutiki tutamadığını, çekip yeniden atmamızı istedi. Şutiki çekip tekrardan arkadaşın hizasından aşağı sarkıttık.

“Heval yakaladın mı?”

“Evet yakaladım.”

Birkaç dakika öylece bekledik.

“Şiyar heval kendini bağladın mı?” diye sordum ses gelmeyince.

“Bağlıyorum.”

“Sağlam bağla heval.”

“Tamam.”

Aradan dört beş dakika daha geçti.

“Heval çekin” dedi sonunda.

“Haydi heval çekelim.”

Arkadaşı tahminen sekiz-dokuz metre yukarıya çekmiştik. Aşağıda ilginç sesler geldi. “Heval ne oldu” diye birkaç defa sorduk, fakat cevap yoktu. Sadece hırıltılı bir ses geliyordu ve çektiğimiz şutik titriyordu.

“Heval boğulma sesi geliyor, baksana şutiki sallanıyor.”

“Şutiki yavaş yavaş gevşetelim” dedikten sonra bir metre aşağı saldı. Şutikteki ağırlık kalmadı.

“Heval bir yerlere tutun. Sana ne oldu? Şutik boynuna mı dolandı?” diye seslendik.

Arkadaştan gelen hırıltılı sesler önce anlaşılmıyordu. Boğulmakta olan birinin çıkardığı seslere benziyordu. Biraz sonrasında öksürük sesi duyduk.

“Heval ben iyiyim” diyebildi ardından.

“Heval kendini belinden iyice bağla.”

“Bağlamaya çalışıyorum.”

“Tamam bekliyoruz.”

“Heval bağladım çekin” dedi bir dakika sonra. Yavaş yavaş çekerek yukarı çıkardık.

“Heval Şiyar aşağıda ne oldu? Niye boğulma sesleri geldi?”

“Heval ellerim açılmıyordu. Parmak uçlarıyla tutunduğum kayalıktaki bir elimi çektim, ama tüm kolum donmuş, bir odun parçası gibi olmuştu. Elimi kullanamayınca dişimle şutiki tutup kafamı döndürerek boynuma dört ya da beş defa doladım. Siz çekmeye başlayınca ben de boğuluyordum. Tam bu esnada kaskatı kesilip donmuş vücudum birden açıldı. Ellerimle şutike sarılarak kendimi yukarı doğru çekerek boğulmaktan kurtulmaya çalışıyordum ki siz ipi gevşettiniz. Ayağım bir çıkıntıya dayanmıştı ve vücudumun ağırlığı ayaklarımın üzerine bindi. Bir elimin tutunacağı yeri de bulunca diğer elimle ipi boynumdan çıkardım. Bu şekilde son anda boğulmaktan kurtuldum. Boğulmak çok kötüymüş.”

“Heval sen deli misin? Bizi yoldaş katili yapacaktın. Söyleseydin bir arkadaşşı aşağı bırakıp seni bağlar ve çıkarırdık.”

“Heval şimdi bunları bırakalım, zaman kaybediyoruz. Operasyon alanından çıkmamız lazım.”

Düşman hava karardıktan sonra ateşi kesmişti. Sadece ara sıra rastgele sağa sola ateş ediyordu. Kısa bir tartışmadan sonra bir gün önce geldiğimiz yöne doğru gitmeye karar verdik. Kara Dere’nin her iki yamacı da dik ve sarptı. Geçit vermeyen dik kayalıklar çıkışı zorluyordu. Bu duruma düşmanın kuşatması da eklenince işler daha da zorlaşmıştı.

“Arkadaşlar sırtlar tutulmuş. Dere dere yukarı doğru gitmek mümkün değil, elimizde kalan tek çare yamaç yamaç gitmek” dedi Dilbirin arkadaş.

“Diğer dört arkadaşına ne oldu bilmiyoruz. Heval siz onları gördünüz mü?” diye sordu Besê heval.

“Biz sizin yan tarafınızdaki kayalıklı yamaçtaydık. Kayalıkların arasında gizlendik. Sadece sizi görüyorduk, diğer arkadaşları görmedik. Sizin için çok endişelendik. Siz oraya nasıl indiniz?” diye sordu bir arkadaş.

“Uçurum olduğunu bilmiyorduk. Kendimizi biraz aşağı bırakıp sırtı geçecektik, fakat çıkış yolu bulamadık ve öyle asılı kaldık. Geriye de dönemedik” diye cevap veren Besê arkadaş. “Tamam haydi hareket edelim” dedi.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Zifiri karanlıkta uçurumlu kayalıklarda yol bulmaya çalışıyorduk. Göz gözü görmüyordu. Karanlığın içinden, o sarp yamaçda çoğunlukla dört ayak şeklinde ilerliyorduk. Sabaha kadar ancak iki kilometre yürümüş, daha doğrusu sürünerek ilerlemiştik. Hava aydınlanmaya başladığında gece ateş yakıp kendimizi kuruttuğumuz yıkık köyün bir kilometre alt tarafına, Kara Dere’nin başına yakınlaşmıştık. Düşman çemberinin dışına çıkmaya ramak kalmıştı. Yüz metre daha yürüse veya sürünseydik çemberin dışına çıkmış olacaktık.

Hava alacakaranlıktı. Önümüzdeki arazi de yol almaya uygundu. Bundan yararlanıp koşarak vadiyi geçtik. Köyün sağındaki dağın yönünde ormanlık alana doğru tırmanmaya başladık. Kara Dere’nin sağ ve solundaki sırtlar ve derenin üstündeki köy düşman tarafından tutulmuştu. Derenin Ali Boğazı’na doğru olan tarafını göremiyorduk, fakat büyük ihtimale orası da tutulmuştu. Tırmandığımız dağın sırtına yakın bir yerde durup biraz dinlendik. İki arkadaş gidip üstümüzdeki sırtı kontrol ettik. Yukarlarımızda düşman yoktu. Haber verdik, arkadaşlar da tepeye geldi.

Çıktığımız sırt kayalık ve ormandı. Çatışma için mükemmel bir araziydi. Bin kişilik ordu da gelse korkumuz olmazdı bu arazide. Bir gün önceki çaresizlik yerini bin kişilik orduya karşı direniş cesaretine bırakmıştı. Arazinin savaştaki avantaj gücünü gösteren en iyi örneklerden birini deneyimlemiştik. Bizim takımdan kopan diğer dört arkadaşına ne olduğunu bilmiyorduk. Her arkadaş bir yorum yapıyordu. Ağırıklı olarak arkadaşların kurtulduklarını tahmin ediliyordu. Bu arada atlarımızı da merak ediyorduk. Hayvanlar üç gündür bağlı, aç ve susuzdu.

Öğleye doğru Kara Dere’den on dakika kadar süren silah sesleri geldi. Sonrasında da düşman geri çekildi. Operasyon sona ermişti. Düşman arazide üç gün kalmıştı. Bağlantı kurup karargâh gücü ile buluştuk. Diğer güçlerimiz operasyonda kayıp vermemiş, tersine düşmana kayıp verdimişti. Sekiz asker öldürülmüş, düşmanın üzerinden altı silah kaldırılmıştı.

“Heval, düşman beş kaybımızdan bahsediyor. Bunun doğru olması mümkün değil. Sadece haber alamadığımız sizin takımdan dört arkadaş var” dedi Eyalet Komutanı İsa arkadaş.

Akşama doğru bir grup arkadaş Kara Dere’ye kaybolan arkadaşları aramaya gidecekti. Bir grup arkadaş da atları almak için yola çıkacaktı. Akşam dört arkadaşla birlikte Kara Dere’ye doğru yola çıktık. Gece yarısı alana ulaştık. Hava aydınlanınca arama faaliyetlerine başladık. Saat sekizde

Kemal arkadaşın cenazesini bulduk. Hemen üç metre yukarısında balkonu andıran bir kayanın önünde kıvrılıp yatmış gibi görünen Axin arkadaşı gördük. Bir kaya kovuğu da denebilir. Axin arkadaşın altına iki kucak ot serilmişti. Kemal arkadaştan önce yaralandığı, Kemal arkadaşın o incinmesin diye ot toplayıp ottan döşek yaptığı, Axin arkadaşı korumak için beş metre yan tarafında mevzilenip savaştığı anlaşılıyordu. Dereden on beş metre yukarıda, çatıştığı küçük kayalık yerde yüz sekiz boş mermi kovanı vardı. Kemal arkadaş son mermisine kadar çatışmıştı.

Dilbirin arkadaş şehitlerin cenazelerine yakın suyun içinde bir silah buldu. Bulunan silah Axin arkadaşındı. Her iki arkadaşı uygun biçimde gömdük. Tekrar araziye taradık, fakat diğer iki arkadaşın izine rastlayamadık. Daha önce uçurumdan attığımız sırt çantalarımızı da bulduk. Bir gün daha orada kaldık, araziye bir kez daha derinlemesine aradık, fakat arkadaşları bulamadık.

Biz karargâha ulaştığımızda iki arkadaştan biri olan R. arkadaşlara ulaşmıştı.

“Heval sen diğer arkadaşları gördün mü hiç?”

“Hayır heval, ben su göletinde bir kayanın altına gizlenmiştim. Hiçbir şey görmüyor, sadece sesleri duyuyordum.”

Arkadaş şehit düşen arkadaşlara iki yüz metre aşağıda, kendini deredeki bir su göletinde iki gün gizleyerek kurtulmuştu. Vahdet Kıtay arkadaşın akıbeti hakkında ise hiçbir bilgi yoktu. Sanki yer yarılmış, içine girmiş, yok olmuştu.

Atları almaya giden arkadaşlar tam bir mezbaha ile karşılaşılıyor. Askerler insana olduğu kadar hayvana da düşman gibi davranmıştı. On iki atımız kurşuna dizilerek katledilmişti. Bazılarını paramparça etmişlerdi. Sadece üç at yularını koparıp kurtulmuştu. Yapılan bu hayvan katliamı kin ve öfkemizi daha da arttırmıştı.

Operasyon sonrası eski çalışma alanımıza geri dönme vakti gelmişti. Yaptığımız depoları kontrol etmek ve bitmek üzere olan üslenme faaliyetini sonuçlandırmak üzere arkadaşlardan ayrıldık. Önce yaptığımız yedek depoları kontrol edecektik. Sıra üçüncü depoyu kontrol etmeye gelmişti. Sabah hava aydınlanınca depoya baktık, sağlamdı. O gün ekmeğimiz de bitmişti. Depodan biraz un çıkarıp hamur yoğurduk. Orada ortalıkta bulduğumuz bir yağ tenekesini kesip düzelterek ekmek sacı haline getirdik. Birkaç taş bir araya getirip ocak yaptıktan sonra ateşimizi yakıp ekmek pişirmeye başladık. Bu esnada nöbetçi arkadaş geldi.

“Heval karşı yamaçtaki patikada bir kişi gördüm. Bu tarafa doğru geliyor” dedi.

“İyice baktın mı? Sadece bir kişi mi?” diye sordum.

“İyi baktım, başka kimseyi görmedim.”

Dürbünü alıp biraz ileri gittim. Patikada yürüyen kişi yalpalayarak, sarhoşlar gibi yürüyordu. Onu dürbünle izlemeye devam ettim. Alt tarafımızdaki dereye girip görüş açımızdan çıktı. Bir süre sonra tekrar göründü. Bize iyice yaklaşmıştı. Dürbünü gözümünden ayırmıyordum. Biraz daha dikkatli baktığımda geleni Vahdet Kıtay arkadaşına benzettim. Biraz daha yaklaştığında artık kaybolan arkadaş olduğundan tam emin oldum. Koşarak diğer arkadaşların yanına döndüm.

“Vahdet Kıtay arkadaş geliyor. Operasyondan kurtulmuş” dediğimde tüm arkadaşlar hemen ayağa fırladı.

“Hani nerede?” diye sordular hep bir ağızdan.

“Aşağıdaki patikada ağır ağır geliyor” dedim.

Hepimiz birlikte patikaya indik. Ona doğru koşar adım gidiyorduk. Küçük bir dere kıvrımından çıktığında bizi karşısında görünce kısa bir süre durakladı. Şaşkınlık geçirdiği her halinden belliydi. Anlık duraklamadan sonra bize doğru koşmak istedi, fakat koşamadı. Sadece yürüyüş temposu biraz hızlanmıştı. Kucağında da yuvarlak, iki kiloluk bal kutusu vardı. Bir eliyle kutuyu sıkıca tutmuştu. Vahdet arkadaşına doğru koşan arkadaşlar içinde en öndeydim. Kendisine ilk ulaştığımda boynuma sarılıp ağlamaya başladı. Diğer arkadaşların hepsi etrafımızda toplanmıştı, ama o beni bırakmıyordu. Öylece birbirimize sarılmış halde üç dört dakika daha kaldık.

“Heval arkadaşlar da seni kucaklamak istiyor” dedim. Kendimi biraz geri çekerek beni bırakmasına yardımcı oldum.

“Hepinizin şehit olduğunu düşünmüştüm” dedi Vahdet arkadaş.

Arkadaşlar Vahdet ile kucaklaştıktan sonra sırtındaki çantasını ve elindeki bal tenekesini aldık. Ekmek yaptığımız yere geri dönerken elimden tuttu. Bir yandan da ağlıyordu hâlâ.

“Ağlama heval” diye teskin etmeye çalışıyordum.

“Kendimi tutamıyorum arkadaş. Kaç gündür ne çektiğimi bir bilsen” diye söyleniyordu.

Bizden koptuktan sonra elini yüzünü dahi yıkamamıştı. Üstü başı çok kirlenmişti.

“Diğer arkadaşlar nasıl?” diye sordu.

“Hepsi sağlam” dedim. O anda iki arkadaşın şahadet haberini kaldıracak durumda değildi.

Hemen su ısıtıp üstünü başını yıkamasını, temizlik yapmasını sağladık. Bir haftadır uyumamıştı. Çok bitkin görünüyordu.

“Heval sen şimdi biraz istirahat et sonra konuşuruz” diyerek yalnız bırakmak istedik.

“Yedi gündür uyumadım. Sizi bulduktan sonra neler yaşadığımı anlatmadan da uyuyamam. Ya bir daha uyanamazsam? Şimdi yatmak istemiyorum” dedi duygusal bir ifade ile.

Çok ısrar etsek de kabul etmedi.

“Tamam, ne yaşadığını anlat ondan sonra istirahat edersin.”

“Olur.”

Hepimiz ateşin etrafında halka şeklinde bağdaş kurup oturmuştuk. Vahdet arkadaşı dinlemek için pür dikkat kesilmişti. Kimseden çıt çıkmıyordu. Tüm arkadaşların gözlerinin onun üzerinde olduğunu görünce irkildi.

“Ne oldu? Niye öyle bakıyorsunuz?”

“Seni dinliyoruz heval.”

“Ha tamam, anlatayım o zaman. Ben ölümden korkmadım, sadece başıma ne geldiğinin bilinmemesinden, cenazemin bulunamayacağından çok korktum.”

“İki gün araziye didik didik aradık, bağırp çağırdık sen neredeydin?”

“Heval sizi son gördüğümde uçurumda kayalığa asılı duruyordunuz. Ben o uçurumun altında kendimi gizleyecek yer arıyordum. Dereye ve derenin diğer tarafına atılan havan toplarının ve roketlerin parçaları geliyordu çünkü. Uçurumun hemen altında, bir kayanın dibinde duruyordum. Durduğum kayanın önünde bodur, ama sık bir meşelik vardı. İnsanın zorla girebileceği bir kaya oyuğuna denk

geldim. O kaya oyuğundan içeri gireyim dedim. Ayaklarımı içine doğru uzattım, fakat oyuğun ağzı çok dardı. Üzerimdeki raxtla giremedim. Raxtımı ve parkemi çantaya koydum. Silahımı ve çantamı mağaranın ağzına bırakıp kendimi oyuktan içeri bıraktım. Zor bela vücudumu oyuktan geçirdim. İçine girdiğim mağaranın ağzı dardı, ama içeriye doğru genişliyodu. Mağara aşağıya doğru dik iniyordu. Bir kaya yarığı gibiydi. Kaç metre indiğimi tam olarak bilmiyorum. Bir süre sonra ayaklarım kaydı ve tahminen üç dört metre aşağıya, ıslak ve düz bir zemine düştüm. Peşimde sürüklediğim çanta ve silahım da üzerime düştü. Silah düşerken kafama denk geldi. Kafam hafiften kanadı. Elimi kanayan yere bastım ve öylece uzandığım yerde gözümü kapatarak bir süre kaldım.”

“Sonra?”

“Ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilemiyorum. Gözümü açtığımda hiçbir şey göremiyordum. Gözümü ovalayıp tekrar açtım. Ortalık zifiri karanlıktı. Cebimden çakmağımı çıkarıp yakmak istedim. En azından nasıl bir yerde olduğumu görmek istiyordum. Çakmağı defalarca çaktım nafile, bir türlü yakamadım. Sadece bir defasında kısa bir süre yandı ve söndü. Daha sonra defalarca çakmağı çaktım, ama hiç yanmadı. Çok çaktığım için çakmağın taşı da bitti. Anladım ki epeyce derin bir yerdeyim. Oksijen az olduğu için çakmak yanmamıştı. Neyse biraz yatayım, sonra bakarım dedim. Çantamdan parkemi çıkardım. Çantamı başımın altına yastık gibi koydum, parkeyi de üzerime attım ve uyudum.

Ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum. Gündüzü de gecesini de bu dehliz de yok olmuştu. Hiç olmazsa gecenin karanlığında insan az da olsa önünü görebiliyordu. Sanki yedi kat yerin altında, sadece zifirle baş başa kalmıştım. Ellerimle etrafımı yoklayarak nasıl bir yerde olduğumu anlamaya çalıştım. Bir hücreden biraz daha geniş, dört kaya yarığının olduğu bir yerdi. El yordamıyla yokladığımdan çıkardığım sonuç buydu. Artık girdiğim mağaradan geri çıkayım dedim. O karanlıkta mağaraya nereden indiğimi de kaybetmiştim. İndiğim yeri el yordamıyla aramaya başladım. Aradım aradım çıkış yerini bir türlü bulamadım. İyice acıkmış ve susamıştım. Yiyecek-içecek namına yanımda hiçbir şey yoktu. Tekrar tekrar indiğim deliği aradım, bir türlü bulamadım. Bunu defalarca yaptım. Karanlıkta bulduğum bir yarığa tırmanıyorum çıkış bulamıyorum. Başka yarığa tırmanıyorum çıkış yok. Öbürüne tırmanıyorum yine aynı. Sanki yer yarılmış da içine girmişim gibi mağaranın çıkışı da yok olmuş, zaman kavramı da kaybolmuştu.

Zaman geçtikçe de iyice halsiz düşmüştüm. Susuzluk da etkili olmuş, susuzluktan boğazım kurumuştu. Biraz ıslak olan kayaları dilimle yalayarak susuzluğumu gidermeye çalıştım, fakat boşunaydı. Bütün uğraşlarıma rağmen çıkışı bulamayınca en sonunda güçsüz ve umutsuz bir şekilde yere yığılıp kaldım. Artık yapacak bir şey kalmadı diyerek ıslak zeminde uzandım. Uzandığım yerde aklıma bin türlü düşünce akın ediyordu. ‘Burada öleceğim. Arkadaşlar benim hakkımda ne düşünecek? Beni arayıp bulamayınca bana inanan, güvenen ve sevenler çok üzülecek, sürekli beni arayıp duracaklar, akıbetimi öğrenmeye çalışacaklar. Bazıları da kaçtı ihanet etti diyecekler’ diye düşünüyor, ölümünden çok başıma gelenlerin bilinmemesine üzülyordum. Bütün bunları düşündükçe kendime çok kızıyordum.

Öyle bir yere düşmüştüm ki beni asla bulamayacakları bir yerdi. Beynim, düşüncem, aslında tüm maddi ve manevi varlığım ihanet ve direniş kavramına kilitlenmişti. Ne olursa olsun mutlaka kurtulmam gerekiyordu. Bu düşünce yoğunluğu içinde tüm gücümü toparlayarak bir daha çıkış yolunu aradım, ama yine bulamadım. Başım döndü, yere düştüm. Ruhumu teslim etmek ister gibi sırt üstü sere serpe uzandım. Gözümü kapatmış düşünmeye çalışıyordum, fakat düşüncem de ağırlaşmıştı. Bir süre sonra gözümü açtığımda yukarılarda küçük bir ışık gördüm. Önce inanmadım. Gözümü ovarak bir daha baktım. Evet ışık oradaydı. Doğrulup biraz daha dikkatli baktım. Gördüğüm ışığın yıldız olduğunu fark ettim. Hiç kıpırdamadan ışığa baktım. Onu gözden yitirmemek için elimden geldikçe dikkatimi toplamaya çalıştım. Kafamda şekillenen ilk ve tek düşünce hemen kalkmalı ve çabuk davranmalıydım. Işık gözden kaybolmadan oraya yönelmeliydim. Çıkış burasıydı, tüm gücümü toparlayarak kalkıp yıldızla doğru tırmanmaya başladım. Yirmi metre kadar yukarıya tırmandığımı tahmin ediyordum. Tırmandığım yerde yıldızı kaybettim. Bir an yine kaybolma kaygısına kapıldım.

Bütün gücümü toplayarak tırmanmaya devam ettim ve sonunda mağaranın ağzına ulaştım. Gözümü gökyüzüne dikip bakındım. Birkaç yıldız gördüğümde kendi kendime 'kurtuldum' dedim. Düşman araziden çekilmişti. Anlaşılan operasyon bitmişti. Çevreyi iyice dinledikten sonra herhangi bir olumsuzluk fark etmeyince hareket etmeye karar verdim.

Mağara deliğine girerken zorla girmiştim Çıkarken o delikten rahat çıktım. Dereye indim. Biraz oturup dinlendim, ardından doyasıya su içtim. Açlıktan bitkin düşmüştüm. Bulunduğum yere en yakın erzak deposuna doğru gittim. Yürümekten dizlerim tutmuyordu artık. Sabaha doğru depoya ulaştım. Depoyu açıp yiyecek bir şeyler yiyeyim dedim, ancak depoyu açacak gücüm kalmamıştı. Bu depoyu biz yaptığımız için deponun neresinde ne var iyi biliyordum.

Deponun üzerindeki toprağı kazmak için ucu sivri bir ağaç parçasına ihtiyaç vardı. Çevreyi biraz dolandıktan sonra işime yarayacak bir ağaç parçası buldum ve onunla deponun bir ucundan kazmaya başladım. Uzun bir uğraştan sonra erzağı sardığımız naylona ulaştım. Depoyu yaptığımız zaman eşyaları korumak için naylonla paketlenip yerleştirmiştik. İki küçük bal tenekesi de koymuştuk. Balı koyduğumuz tarafı da biliyordum, bu benim şansımdı. Bütün gücümü zorlayarak bal tenekelerinin olduğu yeri kâh ağaçla kâh tırnaklarımla zor bela kazarak bal tenekesini depodan çıkardım. Açlığımı gidermek için dakikalarca bal yedim su içtim, bal yedim su içtim, ta ki biraz enerji alana kadar. Bir süre sonra biraz gücümü toparlayıp kendime gelebilmişim. Hemen toparlanıp arkadaşları aramaya çıktım. İlk önce bu tarafa doğru yola çıktım. Önsezilerim beni bu tarafa yönlendirdi. Ve nihayet çok şükür sizi buldum. Ben bu birkaç gün içinde öldüm öldüm dirildim, ama pes etmedim. Teslimiyet-ihanet kaybetti, direniş kazandı arkadaşlar.

“Ne ihaneti heval Vahdet, kimse öyle düşünmedi.”

“Siz düşünmediniz belki, ama bazıları 'kaçmış, ihanet etmiş' diyecekti.

Sonrasında boynuma sarılıp tekrardan ağlamaya başladı. Yaşadıklarından dolayı psikolojisi biraz bozulmuştu. Ancak bir ayda düzelerek kendine gelebilmiş, eski haline dönmüştü. Bir yıl sonra gerçekleştirdiği bir saldırı eyleminde şehadete ulaştı.

Kara Dere'de yaşadıklarımız sadece belleğimize değil, ruhumuza da kazınan bir anı oldu. İçinde muazzam dersler çıkarılacak bir zaman dilimiydi bizim için. Her dakikası duygu ve düşünce yoğunluğunu ve ancak irade ile aşılabilecek fiziki zorluğu barındırıyor. Operasyonun en başında karar verdiğimizde Vahdet Kıtay arkadaşı dinlemiş olsaydık Kara Dere'ye değil de yükseklerle çıksaydık belki de bu yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamamış olacaktık.

<https://t.me/gerilaname1>